

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

HULP VOOR BUITENLANDSCH ARTS.

Met dankbaarheid kan ik mededeelen, dat vele collega's gehoor hebben gegeven aan mijn verzoek in het nummer van 13 Juni (bldz. 2801). Ik ben er echter nog niet: er komt ongeveer nog *f* 160 te kort, en ik kan het ondernomene nu niet in den steek laten. Dus nog eens de goedgezinden aangespoord!

Amsterdam, Pl. Franschelaan 11c.

Postgiro 77140.

H. PINKHOF.

KWAKZALVERIJ EN RECHTSPRAAK.

Een kwakzalfer werd, nadat het O.M. één maand had geëischt, door den Amsterdamschen kantonrechter tot *f* 50,— boete veroordeeld. De rechter meende zijn vonnis, aldus *De Telegraaf*, als volgt te moeten toelichten:

„Ik kan niet anders dan veroordeelen. De wet schrijft het mij voor. Misschien, dat er nog eens een tijd komt, dat de grenzen van de wet minder eng gesteld zullen zijn en menschen als mevrouw SCHELLEVIS hun werk kunnen doen. Tot zoolang, mevrouw, moet u wachten” . . .

De nauwelijks verholten sympathie, die uit deze woorden spreekt, doet het vermoeden wettigen, dat ook deze rechter, mocht hij onverhoopt, gelijk één der getuigen à décharge door „zenuwen in de spieren” worden getroffen, zijn auto in de rij van vele anderen voor de deur van veroordeelde zal staan

Wanneer men zich echter afvraagt, hoe een rechter zich aldus kan uitlaten, dan dringen zich eenige veronderstellingen op. Zou het veelvuldige en lasterlijke gebruik van „Gods wil” en „gave Gods” den rechter wat onbehaaglijk voor een strenger vonnis hebben gestemd? Of zou in de opleiding en de daaruit voortvloeiende latere houding van juristen ten opzichte van geneeskundige vraagstukken een oorzaak kunnen worden gevonden voor uitlatingen als boven? Immers, reeds de vooropleiding der groote meerderheid, Gymnasium A, brengt mede, dat den toekomstigen jurist slechts een minimale blik wordt gegund in de exacte wetenschappen. Zijn latere studie zal hierin geenszins verbetering brengen, doch er toe bijdragen, dat zijn kennis op natuur- en scheikundig en biologisch gebied tot zeer rudimentaire afmetingen wordt teruggedrongen. Het is dus alleszins te verwachten, dat een biologische gedachtengang, die toch grootendeels de basis van ons medisch kennen en kunnen vormt, den meesten juristen geheel vreemd moet zijn. Daarbij komt dan nog de vraag of gedacht moet worden aan een — het spreekt vanzelf *onbewuste* — vijandelijke opvatting die dikwijls wordt waargenomen bij hen, die oordeelen over een terrein, dat voor hen volkomen onbegaanbaar is.

Amsterdam, 16 Juni 1936.

G. LAM.

BEROEPSGEHEIM EN AF TE GEVEN VERKLARINGEN.

Steeds meer komen deze beide nuttige en noodige zaken met elkaar in conflict. Nu ook weer bij de verklaringen betreffende geschiktheid voor sport.

Wat is er tegen om deze verklaringen te richten aan de personen om wie het gaat en hun te schrijven in den tweeden persoon? Hij of zij kan daarvan dan, zoo vaak dat gewenscht is, gebruik maken. Men behoeft nooit meer dan een verklaring te geven. En: conflict met het ambtsgeheim is mijns inziens uitgesloten.

Ik heb dit in bijzondere gevallen wel gedaan en nooit last ervan ondervonden.

Diepenheim, 21 Juni 1936.

C. A. J. QUANT.